

Herinneringen aan de Kastanjelaan (5)

Gerard van Gulp

De leiding

Toen ik een keer bij Casimir moest komen merkte ik dat het niet de bedoeling was dat je iets zei. Hij hield een alleenpraak en daarna mocht je weer vertrekken. De directeur Verwey was een aardige man, ook gewoner. Hij zag eens een man zitten slapen in de bibliotheek en ging toen naar bibliothecaris Bressers en vroeg deze om die man wakker te maken. Hij deed dat zelf niet, zei hij, omdat die man dan te erg zou schrikken.

In december werd je aangezegd. In het begin deed de secretaris van de directie Bienfait dat. Die had een kamer in de badgang, net als de andere directieleden.

Ik kan me niet herinneren dat er aanvankelijk een personeeldienst was. Er was een administrateur Drijver, in de wandelgangen dr. IJver genoemd. Toen ik in 1947 de Vierdaagse wilde meelopen, was mijn vakantie niet toereikend, maar Drijver wist daar een mouw aan te passen. In 1948 waren er meer Philips mensen die aan de Vierdaagse meededen en die hebben toen zogenaamd een Philips Wandel Vereniging opgericht. De vrouw van een van de deelnemers had een vlag gemaakt. Er kwam na afloop een artikel in de Philips Koerier en dat kwam directeur Otten onder ogen. Die stuurde ons toen een lovende brief met woorden als team spirit en kameraadschap. Bravo! Ga zóó voort!

Na Snoek kreeg ik als groepsleider dr. Rathenau, een zeer beminnelijk mens. Eens had ik een discussie met hem over de Rogowskispoel. Dit was een half-cirkelvormig spoeltje, waarmee het magnetische veld in een magnetisch materiaal gemeten kon worden. Ik ben vergeten waarover de discussie ging, maar ik had volgens Rathenau geen gelijk. En hield dus verder mijn mond. Rathenau zou het zeker beter weten. Blijkbaar had deze er 's avonds nog eens over nagedacht en was tot de conclusie gekomen dat hij ongelijk had. Hij wilde niet wachten tot de volgende dag om dat te zeggen, want toen ik 's avonds laat weer op mijn kameradres thuis kwam, lag daar een briefje van Rathenau met de mededeling dat ik het bij het goede eind had. Nog jaren later haalde Rathenau dit voorval naar boven, als hij me ergens ontmoette.

Dr. G.W. Rathenau

Het was gebruikelijk dat je als assistent de wetenschappelijke medewerkers met u aansprak. Ik herinner mij dat mijn vrouw en ik op bezoek waren bij Diemer, wiens assistent ik in 1955 was geworden, en dat hij toen zei dat zij besloten hadden dat wij hen voortaan mochten tutoyeren. Ik heb veel van hem geleerd en ook veel gelachen. Ik had een map waarop ik geschreven had: lopende zaken. Toen ik een keer na de vakantie die map uit de kast haalde, stonden er allemaal tekeningen op, waaronder een neus en een oor met een druppel er aan. Hij heeft me ook interesse voor klassieke (kamer)muziek bijgebracht. Diemer was erg democratisch. Omdat ik bij een onderzoek de metingen had verricht, stond ik als mede-auteur, samen met Diemer en Hayo Meyer boven een publicatie in 1957.

Wij waren beiden pijprokers en toen ik een keer bij hem op de kamer was, vroeg hij of ik een pijp wou stoppen. Ik zei dat ik geen pijp bij me had. O, dan kun je er wel een van mij gebruiken, was het antwoord. Hij had een verzameling pijpen op zijn bureau. Ik wist niet beters te doen dan dat te accepteren. Het gebeurde blijkbaar vaker want een andere keer zag ik een collega een pijp komen terugbrengen.